

Informatiu de l'Alt i Baix Penedès

Germanor, 3 - Tel. 93 890 24 55 - Fax 93 817 16 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS

E-correu: noticiari@lafura.cat
agenda@lafura.cat
exposicions@lafura.cat
bustia@lafura.cat
lafura@lafura.cat
llavordelletes@lafura.cat

Exemplar gratuït

Edita: Penedès Edicions S.L. - NIF B58101536

Editor Delegat: Alfons Udina

Consell Editorial:

Guillem Bel, Marga Carceller, Francesc Murgadas,
Joan Rovira, Núria Udina, Alfons Udina i Jordi Valls

Consell de Redacció:

Guillem Bel, Marga Carceller, Meritxell Vila, Fina
Martínez, Jaume Plans, Núria Udina i Alfons Udina

Seccions:

Roser Ferrer (Dossier); Jaume Plans i Meritxell Vila
(Noticiari i Esports); Fina Martínez i Núria Udina
(Agenda); Anna Balaguer, Eva Berengueras i Teresa
Escofet (cinema, televisió, exposicions, urgències)

Col·laboradors:

Ramon Arnabat, Pilarín Bayés, Frederic Cuscó, Jordi
Cuyàs i Antoni Ribas

Serveis:

Guillem Bel (Disseny); Anna Balaguer i Teresa
Escofet (Correcció); Arnau Udina (Informàtica);
Salvador Cantí, Santiago Mata, José Suárez
i Jaume Vàrias (Distribució); Carmen Serrano
(Manteniment)

Administració:

Nàtalia Garcia (El lector anuncia); Joan Marimón,
Pere Domènech, Emili Luque i Miquel Àngel
González-Nuevo (Gestió comercial); Lúdia Recasens
(Comptabilitat)

Publicitat:

NEXOS INICIATIVES I SERVEIS, S.A.
Carrer Germanor, 3 - Apartat de Correus 244
Telèfon 93 890 24 55 - Fax 93 817 16 25
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
E-correu: publicitat@agencianexos.com

Fotocomposició i muntatge:

PEDICSA (Penedès Edicions, S.L.)
Telèfon 93 890 24 55

Impressió:

Indugraf Offset, S.A. - Telèfon 977 29 64 77

Dipòsit legal: B-16.850-82

Mitjana de difusió controlada per

27.477 exemplars setmanals

segons acta de control del 28/02/2008 per al període
gener-desembre 2007.

72.000 lectors

Audiència mesurada pel

BARÒMETRE DE LA COMUNICACIÓ

I LA CULTURA (Onada: juny 2008)

Distribució gratuïta als 203 forns de pa dels 41
municipis de l'Alt i el Baix Penedès: Albinyana, l'Arboç,
Avinyonet del Penedès, Banyeres del Penedès, Bellvei,
la Bisbal del Penedès, Bonastre, les Cabanyes, Calafell,
Castellet i la Gornal, Castellví de la Marca, Cunit, Font-
rubi, Gelida, la Granada, la Joncosa del Montmell, Llorenç
del Penedès, Masllorenç, Mediona, Olèrdola, Olesa de
Bonesvalls, Pàcs, el Pla del Penedès, Pontons, Puigdàlber,
Santa Fe del Penedès, Santa Margarida i els Monjos, Santa
Oliva, Sant Cugat Sesgarrigues, Sant Jaume dels Domenys,
Sant Llorenç d'Hortons, Sant Martí Sarroca, Sant Pere de
Riudebitlles, Sant Quintí de Mediona, Sant Sadurní d'Anoia,
Subirats, Torrelavit, Torrelles de Foix, el Vendrell, Vilafranca
del Penedès i Vilobí del Penedès.

I a Cabrera d'Anoia, Capellades, els Hostalets de Pierola,
la Llacuna, Masquefa, Piera, la Torre de Claramunt i Vallbona
d'Anoia, de la comarca d'Anoia.

I a Canyelles, Cubelles, Olivella i Sant Pere de Ribes, de
la comarca del Garraf.

Membre de:

No surten els números

Comptar hauria de ser relativament fàcil. Tres pomes d'en Pere, sis pomes d'en Pau i quatre pomes de la Marta fan tretze pomes. Es tan senzill com sumar el que té cadascú per saber el que tenim entre tots. Ara que, finalment, el món ja està globalitzat, la cosa hauria de ser fàcil. Evidentment, hi ha pomes, peres, plàtans i petroli, però per això no fem ministre d'economia o president del Fons Monetari Internacional a un alumne de primer d'ESO. I és que, si algun avantatge suposa la globalització, és que ja no hi ha recursos que vinguin de fora del sistema a embolicar els balanços. Abans, quan sumaven només el que tenien els rics, sempre hi podia haver creixement. Allò que robàvem o malcompràvem a l'anomenat tercer món acabava, a finals d'any, reflectit a la columna de beneficis. Les nostres economies mostraven creixements del tres, el cinc o el deu per cent.

Avui, la cosa hauria de ser més fàcil. I més clara. Perquè si sabem i comptem el que té tothom, perquè un país creixi i tingui més riquesa necessàriament un altre ha de minvar i incrementar la seva pobresa. El temps del miracle dels pans i els peixos ja ha passat. Per això diem que no surten els números. O, cas de sortir, resulten molt més esgarrifosos del que ens pensem. Perquè si els xinesos i els hindús han crescut el que ens diuen que han crescut, i ni Europa ni els EUA entren en recessió, és a dir, en pèrdues, qui paga aquesta despesa? Qui ha cedit recursos i riquesa perquè els altres segueixin creixent? Molta gent creu que hem arribat on som perquè l'alternativa econòmica al capitalisme, políticament fracassada, era tan expansionista com ell. Només cal recordar com els camarades Stalin i Krushev presumien de creixement del producte interior brut. De tenir més pomes cada cop.

Una reflexió semblant, però sobre temes més propers, ens permet arribar a una conclusió similar. Comparant el nombre d'habitatges construïts en aquests darrers anys i l'increment de població que hem tingut, està clar que els números no casen. Qui havia de comprar totes aquestes vivendes? I malgrat tot, el govern segueix dient que el sector no pot aturar-se. Un govern que, com a mínim a Catalunya, juga a fer-nos sostenibles. Sumant els diners i prebendes que s'han donat a les multinacionals per instal·lar-se a casa nostra i restant-hi ara els diners que tornaran –això si no ho fa el govern– als aturats que generen en deslocalitzar-se o presentar el corresponent expedient regulador, també és clar que els números no surten. Seguim sumant. El govern anuncia que donarà a bancs i caixes mils de milions d'euros i, per la seva banda, aquells ens apugen l'Euribor perquè, segons ells, encara no es tenen prou confiança mútua. Zapatero diu que els dona per ajudar la mitjana i petita empresa però no explica com pensa evitar que aquests crèdits arribin a les multinacionals que indemnitzen els seus alts càrrecs amb jubilacions daurades. El govern compta els expedients de reagrupament familiar que permet als immigrants portar els seus fills i parella a viure aquí, i el sistema educatiu es veu desbordat per un allau de menors no previstos que reclamen educació gratuïta. Diuen que necessitem mà d'obra immigrant i ens proposen regular el flux migratori mentre, a casa nostra, el nombre d'aturats no para de créixer. Probablement totes aquestes sumes que no quadren tenen una justificació en termes financers, econòmics o polítics. Segur. Però una justificació no és mai una explicació. Una explicació és allò que tothom entén sense necessitat de fer un màster en semàntica o prospectiva de tendències. Les faves comptades de sempre. Sumar les tres pomes del Pere, les quatre de la Marta i les sis del Pau.